

Ветар у врбаку

*Оригинално дело Кенџа Грејама
превучено Марџин Вудсајд*

Илустровао Џамел Акиб

alnari
PUBLISHING

www.alnari.rs

САДРЖАЈ

ПОГЛАВЉЕ 1 / 1

Речна обала

ПОГЛАВЉЕ 2 / 8

Нови пријатељи и нови живот

ПОГЛАВЉЕ 3 / 14

Широки пут

ПОГЛАВЉЕ 4 / 22

Магија аутомобила

ПОГЛАВЉЕ 5 / 29

Дивља шума

ПОГЛАВЉЕ 6 / 36

Спас

ПОГЛАВЉЕ 7 / 45

Господин Јазавац

ПОГЛАВЉЕ 8 / 55

Доме, слатки доме!

ПОГЛАВЉЕ 9 / 67

Господин Жабац

ПОГЛАВЉЕ 10 / 74

Бекство и пропаст

ПОГЛАВЉЕ 11 / 80

Жабац на суду

ПОГЛАВЉЕ 12 / 82

Свирач у освит зоре

ПОГЛАВЉЕ 13 / 89

Жапчеве авантуре

ПОГЛАВЉЕ 14 / 102

Сви путују

ПОГЛАВЉЕ 15 / 113

Још Жапчевих авантура

ПОГЛАВЉЕ 16 / 120

Као летњи пљусак навалише сузе

ПОГЛАВЉЕ 17 / 135

Повратак Одисеја

Шта ви мислите? / 143

ПОГЛАВЉЕ 1

Речна обала

Кртица је марљиво радио цело јутро на пролећном спремању. Најпре је чистио метлом, потом крпом, па се пео на мердевине и степенице и столице, све док му прашина није доспела у грло и очи, леђа заболела, а руке му се замориле.

Пролеће је било изнад у ваздуху, и испод и око њега, чак и у његовој мрачној и скромној кућици. Било је право мало чудо када је Кртица одједном бацио метлу на под, викнуо: „Доста ми је пролећног чишћења!“, и изјурио из куће

а да ни капут није обукао. Нешто одозго га је призивало. Зато је копао, и копао, и копао, и копао, вредно радећи шапицама и мрмљајући: „Идемо горе, идемо горе!“ И, најзад – буп! Њушка му је провирила на сунце. Почео је да се ваља по топлој трави зелене пољане.

Сунце му је грејало крзно, а лагани поветарац пријао је његовом усијаном челу. Јурио је кроз пољане. Птице су правиле гнезда, цвеће је цветало – сви су били срећни. Његова срећа била је потпуна када је застао на обали реке. Никада пре није видео реку. Журила је и жуборила, хватала ствари уз жагор, а пуштала их с кикотом. Кртица је био одушевљен. Седео је на обали док му је река чаврљала. Био је то најлепши звук који је икада чуо.

Запазио је једну тамну рупу на другој страни реке. Док ју је гледао, учинило му се као да нешто сјајно и мало светлуца у њеном срцу, као нека звездица. Наставио је да је посматра,

а звездаца му је намигнула. Било је то око! Полако се око њега појавило и мало лице.

Лице мало, смеђе и са брковима.

Имало је ситне, лепе уши и густу, свиленкасту длаку.

Био је то Водени Пацов!

„Здраво, Кртице!“, рекао је Пацов.

„Здраво, Пацове!“, одговорио је Кртица.

Пацов је ушао у мали чамац који Кртица дотад није приметио. Чамац је споља био обојен у плаво, унутра у бело, таман толики да у њега стану две животиње. Кртици се одмах много свидео. Пацов је лагано веслао преко реке. Онда је подигао предњу шапу када је Кртица бојажљиво крочио ногом у чамац. „Ослони се!“, рекао је. „А сад, живље мало!“ И Кртица је био изненађен што седи у правом правцатом чамцу.

„Како је данас диван дан“, рекао је док је Пацов поново отиснуо чамац. „Знаш, ја се никад у животу нисам возио у чамцу.“

„Шта?“, узвикну Пацов зинувши од изненађења. „Никада се ниси возио у чамцу?! Никад у животу?! Па шта си онда радио?“

„Је ли возња у чамцу лепа као овај дан?“, питао је Кртица срамежљиво.

„Лепа? Па ово је нешто најлепше на свету!“, рекао је Водени Пацов сањалачки. „Веруј ми, друже драги, не постоји ништа – ама баш ништа – ни приближно толико добро као што је возња чамцем!“

Опијен новим животом, светлуцањем, жубором, мирисима, звуцима и сунцем, Кртица је спустио шапу у воду и почео да сањари.

„Опрости“, рекао је Кртица, једва се вративши из сањарења. „Сигурно мислиш да сам веома непристојан, али све ово је за мене ново. Дакле, ово је река?“

„И то не било која“, додао је Пацов.

„А ти стварно живиш поред реке? Како је то диван живот! А шта је оно тамо?“, питао је Кртица махнувши шапом према тамном

дрвећу, које се налазило мало даље на једној обали реке.

„То је само Дивља шума“, рекао је Пацов штуро. „Ми, који живимо крај реке, не идемо тамо често.“

„Зар нико – зар нико добар не живи тамо?“, питао је Кртица помало плашљиво.

„Пааа“, одговорио је Пацов, „да видим: верице нису лоше, али зечева има разних. А ту је и Јазавац, наравно. Њега нико не дира. И боље би било“, рекао је значајно.

„Наравно, ту су и други“, наставио је Пацов, помало оклевајући. „Ласице – и куне – и лисице – и тако даље. Сви су они на неки начин добри, али не може се порећи... видиш, не можеш заиста да им верујеш, то је чињеница.“

Кртица је добро знао да лепо васпитана животиња не задржава мисли предуго на недаћама које је могу снаћи, па је одустао од теме.

„А иза Дивље шуме?“, питао је. „Све делује плавичасто и магловито, и изгледа као да се назиру нека брда. Или је то градски дим? Или то само облак плови?“

„Иза Дивље шуме налази се свет људи“, рекао је Пацов, „а то је нешто што нам није битно, ни теби ни мени. Никада нисам био тамо и никада нећу ни ићи тамо, а нећеш ни ти ако имаш бар грам памети. А сад! Идемо на ручак.“

Пацов је довеслао до обале, привезао чамац и помогао неспретном Кртици да изађе и извуче корпу за пикник. Кртица га је замолио да му допусти да сам све отпакује. Вадио је све мистериозне пакете један по један и ређао их, уздишући „Ах! Ах!“ одушевљено сваки пут. Када је све било спремно, Пацов је рекао: „А сад навали, друже драги!“ Кртица је радо послушао јер је тог јутра пролећно чишћење започео веома рано и већ је био поприлично гладан.

ВЕТАР У ВРБАКУ

ПОГЛАВЉЕ 2

Нови пријатељи и нови живот

„Шта то гледаш?“, питао је Пацов када су већ мало утолили глад.

„Гледам“, рекао је Кртица, „у мехуриће на површини воде.“

Одједном се изнад ивице обале појавила равна, светлуцава њушка, а потом је Видра искочила из воде и протресла крзно.

„Изелице!“, узвикнула је. „Пацове, зашто ме ниси звао да једемо заједно?“

„Ручак није био планиран“, објаснио је Пацов. „Узгред, упознај мог новог пријатеља Кртицу.“

„Част ми је“, рече Видра и две животиње посташе пријатељи.

Иза њих се зачуло шушкање, из живице где је лежала велика гомила прошлогодишњег лишћа. Искочила је пругаста глава, а за њом и висока рамена.

„Хајде, стари Јазавче!“, повикао је Пацов.

Јазавац је полако направио корак-два, а затим прогунђао „Хмм! Друштво“, окренуо леђа и нестао им из видокруга.

„Такав вам је он!“, приметио је Пацов. „Једноставно мрзи дружење! Па, реци нам, ко је изашао из реке?“

„Жабац, рецимо“, одговорила је Видра. „У сасвим новом тркачком чамцу, новој одећи, све ново!“

Видра и Пацов су се погледали и насмејали.

„Некада му је само једрење било битно“, рекао је Пацов. „Онда му је то досадило па је почео да се трка. Чиме год крене да се бави, досади му, а онда пређе на нешто ново.“

„Он је ипак добар друг“, запазила је Видра. „Додуше, мало је нестабилан, посебно у чамцу. Да ли сам вам причала причу о Жапцу када је...“

Али нико није чуо ту причу тог дана. Управо тад је једна мува несигурно пролетела изнад реке. Зачуо се пљусак воде и једно *јули*, а мува је нестала. Видра такође.

Кртица је спустио поглед. На површини воде видели су се само мехурићи.

Пацов је мумлао неку мелодију, а Кртица се сетио да пристојно понашање животињама забрањује било какав коментар на изненадни нестанак неког пријатеља у било ком тренутку.

Поподневно сунце се спуштало, а Пацов је лагано веслао кући у сањалачком расположењу, мрмљајући неке стихове за себе и не обраћајући много пажње на Кртицу. А Кртица се баш лепо најео и био је задовољан. Већ се у чамцу осећао као код куће (бар је тако мислио). Ипак, убрзо се узнемирио и рекао: „Пацовчићу! Молим те, могу ли ја мало да веслам!“

Пацов је одмахнуо главом и осмехнуо се. „Не још, друже драги“, рекао је. „Прво мораш да идеш на часове. Уопште није лако као што се чини.“

Кртица је ћутао минут-два. Међутим, постајао је све више и више љубоморан на Пацова, који је снажно веслао и лако пловио реком. Понос је почео да му шапуће да би и он могао да весла једнако добро. Скочио је и зграбио весла тако нагло да је Пацов, који је зурio у воду, био изненађен и срушио се са седишта, а ноге су му полетеле увис.

„Престани, блесавко један!“, викао је Пацов са дна чамца. „Не умеш ти то! Преврнућемо се!“

Кртица је жустро замахнуо веслима и навалио на воду. Потпуно је промашио површину воде, ноге су му полетеле преко главе па је пао на Пацова. Веома уплашен, Пацов се ухватио за ограду чамца и већ следећег трена – бућ!

Чамац се преврнуо, а Кртица се нашао у реци, батргајући се у води.

Јао, јао, како је само хладна била вода! И јао, јао, колико је само била мокра! Како му је певала у ушима док је тонуо надоле, доле, и све дубље! Онда га је једна шапа чврсто ухватила иза врата. Био је то Пацов. Смејао му се – односно, Кртица је осећао како му се смеје: право низ руку, кроз шапу, па у Кртичин врат.

Пацов је уграбио једно весло и гурнуо га Кртици под руку. Затим је учинио то исто и с друге стране. Пливао је иза њега и гурао беспомоћну животињу тако до обале. Извукао га је на суво и сместио на обалу, као јадну малу грудву слепљеног крзна.

Тако је несрећни Кртица, мокар и изнутра, а постићен у себи, корачао полако по обали да се осуши. Пацов је поново ускочио у воду, пронашао чамац и окренуо га. Онда је заронио и пронашао и корпу за излет.

Када су били спремни да поново крену, Кртица је, клонуо и потиштен, заузео своје место на крми чамца и тихим гласом, испрекиданим

од снажних осећања, рекао: „Пацове, мој племенити друже! Много ми је жао што сам био онако блесав и незахвалан.“

„У реду је“, одговорио је Пацов весело. „Шта је мало воде за једног воденог пацова? Немој више да се бринеш због тога. И слушај сад – заиста мислим да би ти користило да проводиш више времена са мном. Научићу те да веслаш и пливаш, па ћеш се убрзо сналазити у води као и сви ми.“

Када су стигли кући, Пацов је zaloжио јаку ватру у салону и посадио Кртицу у фотелју испред ње. Додао му је одећу да се пресвуче и папуче да се преобује, па му је причао о реци док није дошло време за вечеру. А биле су то веома узбудљиве приче, нарочито копненој животињи као што је Кртица.

Тај дан био је Кртици тек први од бројних сличних дана. Убрзо се преселио код Пацова. Научио је да плива, и да весла, и да слуша ветар како шапуће у трсци. Упознао је све радости реке.

ПОГЛАВЉЕ 3

Широки пут

Пацовчићу“, рекао је Кртица изненада „Једног ведрога летњег дана, „желим да те замолим за услугу.“

Пацов је седео на обали реке и певао песмицу. Још од раног јутра пливао је у реци у друштву својих пријатеља патака.

„Желео бих да те замолим да ме одведеш у посету Жапцу. Толико сам много слушао о њему и жарко желим да га упознам.“

„Врло радо“, рекао је доброћудни Пацов поскочивши на ноге. „Извлачи чамац и одмах